

Samenstelling: Barbara De Cock en Peter Vandendriessche

Kuifje en het Iberische schiereiland

Onze jonge reporter veroverde heel snel het Iberische schiereiland: de Portugese editie was de eerste anderstalige uitgave. En hier, beste lezers, komt het belang van de K.U.Leuven voor de geschiedenis van een van 's werelds beroemdste strips tevoorschijn! Het feit dat de verspreiding in Portugal er zo snel kwam, heeft namelijk alles te maken met onze Alma Mater. In 1934 behaalde de Portugese priester Abel Varzim in Leuven de titel van Doctor in de Politieke en Sociale Wetenschappen, met het proefschrift *Le Boerenbond belge: l'œuvre du relèvement et de la grandeur de la classe agricole d'un pays*. Tijdens zijn Leuvense tijd maakte Varzim ook kennis met Cardijn en... Hergé. Via Varzim, die later oppositie voerde tegen Salazar, werd Kuifje gepubliceerd in een Portugees katholiek jeugdtijdschrift, *O Papagaio*. Kuifje verscheen daar zelfs in kleur vóór dat in de Belgische edities het geval was.

Casterman deed al gauw een bescheiden poging om Spaanstalige versies uit te brengen van *Het geheim van de eenhoorn* en *De schat van Scharlaken Rackham*. Deze werden evenwel geen groot succes. Pas toen de Barcelonese uitgeverij Editorial Juventud de strips begon te verspreiden, raakte Kuifje goed bekend in Spanje. De vertaalster, Concepción Zendera, was ook de dochter van de uitgever van de Spaanstalige edities. De benamingen van de personages lijken sterk op de Franstalige versie: Tintín en zijn hondje Milú, el capitán Haddock en el profesor Tornasol. Bianca Castafiore blijft ook in de Spaanse versie een echte Italiaanse diva. De verstrooide detectives werden bedacht met de familienamen Hernández en Fernández. In tegenstelling tot hun Franstalige (Dupont et Dupond) en Nederlandstalige (Jansen en Janssen) voorgangers, is het verschil tussen beide heren in het Spaans dus niet alleen in de spelling, maar ook in de uitspraak merkbaar.

Editorial Juventud bleef de Spaanstalige markt op de hoogte houden van de nieuwe avonturen van Kuifje. In 2001 wilde Casterman echter zélf alle anderstalige versies van Kuifje controleren. Editorial Juventud was het daar niet mee eens, met als gevolg dat er momenteel twee Spaanstalige Kuifje-edities bestaan. Die van Editorial Juventud en die van Casterman, met een nieuwe vertaling. Fanny Rodwell is dus niet de enige die moeilijk doet rond de erfenis van Hergé...

Vaffanculo-day

Op 8 september 2007 organiseerde de Italiaanse komiek Beppe Grillo de eerste *Vaffanculo-day* (wat zoveel betekent als 'rot-op-dag'). Grillo heeft sinds jaar en dag een immens populaire blog waarin hij tekortkomingen en regelrechte wanpraktijken van het Italiaanse politieke systeem uitgebreid documenteert en aanklaagt, en ook de *Vaffanculo-day* (georganiseerd op de verjaardag van 8 september 1943, de dag waarop Italië een wapenstilstand sloot met de Geallieerden) is georganiseerd rond de eis voor een 'proper Parlement' en voor een politiek waarin niet langer de partijfunctionarissen maar opnieuw de burgers de agenda bepalen. De dag, die zo goed als volledig via het internet werd georganiseerd, was een immens succes: in verschillende Italiaanse steden kwamen tienduizenden mensen op straat; op het Piazza

maggiore in Bologna alleen al verzamelde zich een menigte van 50.000 mensen, en ook in buitenlandse steden (Barcelona, Chicago, New York) waren er manifestaties.

Recht op recht?

Televisie zou een venster op de wereld zijn, of een spiegel die het leven laat zien zoals het is. Bij Canal+ weerspiegelden ze vanaf 27 oktober een wereld die toch nog altijd een beetje mysterieus en ondoordringbaar blijft: die van gerecht en politie. Planète Justice is de nieuwe zender van Canalsat die er volledig aan gewijd is.

Weg met het gerundium

Absurde wetten en regels bestaan ongetwijfeld in alle landen, maar de gouverneur van Brasilia, José Roberto Arruda, deed onlangs een stevige poging om deze bedenkelijke hitlijst aan te voeren. Hij stelde namelijk voor om het gerundium te verbieden. Het gerundium, een inspiratiebron voor menig wetenschappelijk werk en een transpiratiebron voor menig student, leek hem namelijk een 'excuus voor een gebrek aan efficiëntie'. Het zou dan vooral gaan om het gerundium in combinatie met een vorm van *estar*, zoals in '*estamos planificando*'. Uiteraard kwam hiertegen protest van zowel politici als taalkundigen. Bij ons weten heeft helaas nog niemand nagekeken hoe vaak Arruda zelf een gerundium gebruikt.

Omgekeerde wereld?

De vorige Goncourt-winnaar, Jonathan Littell, was er een van tegenstellingen: een Amerikaan die in het Frans schreef en dan nog over een (vroegere) ervijand, namelijk Duitsland en diens loodzwaar verleden. Dit jaar geen Amerikaanse laureaat meer, maar wel een Fransman, Gilles Leroy, die in zijn boek *Alabama Song* schrijft over Fitzgerald, een *Amerikaanse* auteur.

De politiek die monopoliseert of Monopoly dat politiseert?

Een (heel) tijdje terug sleepten de formatieonderhandelingen ook al te lang aan en werd ook al gevreesd voor het einde van ons landje, onder andere door Monopoly dat wachtte met het uitbrengen van een nieuwe versie van het spel uit vrees voor een splitsing. In Frankrijk daarentegen brachten ze een nationale versie van het spel uit in plaats van de editie met de straten van Parijs. Op het net kon gestemd worden voor de plaatsen die opgenomen zouden moeten worden. Toch nam Monopoly het dorpje uit het departement van de Lot dat als eerste eindigde niet op. Met de welluidende naam Montcuq...

Maiale-day

Roberto Calderoli, een prominent politicus van de Lega Nord, verklaarde in september 2007 dat hij het verzet tegen de geplande bouw van een moskee in Bologna openlijk steunde, en stelde concreet voor om samen met z'n varken een wandeling langs het bouwperceel te maken, om het terrein op die manier 'onzuiver' te maken. Om z'n voorstel kracht bij te zetten, stelt hij voor om in de toekomst regelmatig een heuse *maiale-day* ('varkensdag') te orga-

niseren, compleet met verkiezingen voor het mooiste varken. Roberto Calderoli, die in de regering-Berlusconi nog minister van Institutionele Hervormingen was, is niet aan zijn proefstuk toe. In volle cartooncrisis verscheen hij – als minister in functie – op televisie met een T-shirt waarop een van de gewraakte cartoons was afgedrukt.

Dan toch nog een Franse wereldkampioen

Chabal en le XV de France zijn dan ondanks een overwinning op de All Blacks geen wereldkampioen geworden in het rugby. Alexis Lemaire daarentegen zorgde wel voor een andere wereldtitel, in het hoofdrekennen! Nauwelijks 72 seconden had hij nodig om de 13de wortel te trekken uit een getal van 200 cijfers. *Don't try this at home!*

Man-vrouwrelaties op Sardinië

In oktober 2006 wordt in Hannover een 29-jarige Italiaanse immigrant veroordeeld voor de brutale mishandeling van zijn ex-verloofde, van wie hij ontrouw vermoedde. De rechter oordeelde wel dat de ethnische en culturele achtergronden van de man een verzachtende omstandigheid vormden, en kende hem daarom strafvermindering toe. Aangezien de veroordeelde – aldus de Duitse rechter – afkomstig is uit Sardinië, heeft hij een andere opvatting van de relaties tussen man en vrouw dan de dominante opvatting in de Duitse samenleving. Het vonnis raakt in Italië pas bekend in het najaar van 2007, op het moment dat de advocaat van de veroordeelde een verzoek indient om hem zijn straf te laten uitzitten in Italië. Er steekt een storm van protest op; de voorzitter van de Consiglio regionale van Sardinië spreekt zijn afschuw uit over het feit dat een Duits rechter zijn oordeel baseert op een haast racistische stereotypering van de Sardische cultuur.

Kerkelijke excuses

Tijdens de Spaanse burgeroorlog en onder het Franco-regime stond de Spaanse katholieke Kerk aan de zijde van Franco. Zij beschouwde zichzelf immers als een 'slachtoffer' van de republikeinen. De voorzitter van de Spaanse bisschoppenconferentie, Ricardo Blázquez, vroeg bij zijn afscheidsspeech verontschuldigen voor deze houding. Het lijkt misschien wat laat, maar in het licht van het actuele debat rond de burgeroorlog, kunnen deze publieke excuses gerust historisch genoemd worden. Blázquez prees ook expliciet kardinaal Vicente Enrique y Tarancón. Deze kardinaal was in de jaren zeventig een grote voorstander van de nieuwe Spaanse grondwet, en ging daarmee in tegen de visie van het Vaticaan en een grote groep Spaanse priesters.